

İNGİLTERE’DE ÇOCUK CİNSEL İSTİSMARI POLİTİKASI*

Brian CORBY
Çev.: Av. Hatice KAYNAK

1. Çocukların Cinsel İstismarı Konusunda Hükümet Politikası

İngiltere’de çocukların cinsel istismarı, halen açık ve akılcı bir politikayla bağımsız bir problem olarak ele alınmamaktadır. Buna karşın, ad hoc olarak tepki gösterilmektedir. Çocukların cinsel istismarı vakalarını çözerken yaşanan problemler ve çözümler, belirli ilke ve yöntemlere dönuştü ancak güçlkle resmi politika olarak kabul edildi.

Bu bölümde, çocuğun cinsel istismarı aile içi cinsel istismara işaret etmektedir. Baker ve Duncan tarafından 1985 yılında yapılan araştırma çocukların aile dışından olduğu kadar aile içi cinsel istismara maruz kaldıklarını göstermektedir. Aile içi cinsel istismar ile aile dışı cinsel istismar arasında açık bağlantı vardır. Aile dışı cinsel suç mahkûmları, kendi çocukları ve akrabası oldukları çocuklar için de risk oluşturmaktadır. Aile içi ve dışı istismarcılar arasında benzerlik bulunup bulunmadığı konusunda anlaşmazlık bulunmasına karşın, iki grup da pedofili olarak ceza sistemi tarafından aynı yöntemle ele alınmaktadır.

İngiliz Çocuk Koruma Sistemi

İngiltere’de çocukların cinsel istismarı ile genel çocuk koruma programının bir parçası olarak ilgilenilmektedir. Üvey babası ve annesi tarafından çocuk koruma yetkililerinin denetimi altında olmasına karşın ihmal ve istismar edilen 7 yaşındaki Maria Colwell’in 1974 yılında ölümünden sonra, bu tür vakalarının araştırılmasına ilişkin rehberler, merkezi hükümet tarafından oluşturuldu.

* Child Sexual Abuse: What Governments Do? ICDI, 1998. (İngiltere bölümü özetlenerek çevrilmiştir.)

İngiltere’de çocuk koruma sisteminin anahtar özelliği, sosyal çalışanların resmi kurumlarda birincil rol oynaması ve çocuğun korumasının sağlanması için diğer profesyonellerle işbirliği içinde çalışmasıdır. Failin yakalanması ve suçlanmasıyla ilgili çalışan polis, şüpheli yaralanmalar ve tedavinin yürütülmesiyle, ilginin tıp uzmanları, öğretmenler ve gözetim delegeleri, özellikle çocuğun risk altından kurtarılması, soruşturmanın başlatılması ve müdahale planının oluşturulmasında sosyal çalışmacı ile birlikte çalışmalarını gerektirmektedir. İstismar vakalarının çözümünde başarıya ulaşmak için;

- Uygulamanın koordinasyonunu yürütmek üzere yerel düzeyde yönetici seviyesinde komiteler oluşturulması,
- Ciddi istismar vakalarının çözümü sürecinde yer alan profesyonel çalışanların, çocuğun korunması konusunda görüşlerini açıkladığı toplantılar yapılması,
- Halen risk altında olduğu düşünülen ve yeterli koruma sağlanmayan çocuklar için kayıt sisteminin oluşturulması.

Bu sistemin amacı, istismar konusunda çocuğun yönlendirildiği tüm kurumların olaya ciddiyetle yaklaşması ve birbirini bilgilendirilmesini sağlamaktır. Çocuk refahı kurumları, istismar nedeniyle çocuğun aileden alınarak kuruma yerleştirildiği durumlarda aile ve çocukla çalışmaların yürütülmesinden, aile içi bakımın devam ettiği durumlarda, aileye rehberlik etmekten, müdahaleye ilişkin kararların uygulanmasına, profesyoneller arasında koordinasyonun sağlanması sorumluluğunu taşımaktadır. Bu kurumlar, aynı zamanda çok ciddi vakalarda ve kurum bakımının gerekli olduğu durumlarda çocuğun aile bakımından alınması görevini de yerine getirmektedir. Bu sistem, aynı zamanda fiziksel istismar ve ihmal vakalarıyla da ilgilenmek üzere oluşturulmuştur.

Çocukların cinsel istismarı konusunda bugünkü uygulamayı geçmişteki vakalar şekillendirmiştir. 1980’lerin ortalarına kadar, çocukların cinsel istismarı temel sosyal sorunlardan biri olarak kabul edilmemiştir. Amerika’da, 1970’lerin ortalarından bu yana çalışmalar yürütülmektedir. ABD’de yapılan araştırmalar, aile içi cinsel istismarın düşünülenenden daha yaygın olduğunu göstermiştir (Finkelhor, 1986). 1980’lerin başında, bu araştırma sonuçları İngiliz bakış açısıyla gözden geçirildi. Çocuk psikiyatristi Arnon Bentovin, Londra’da Great Ormond Çocuk Hastanesi’nde, ABD’de geliştirilen psikoterapi ve aile terapisi ilkelerini kullanan bir merkez oluşturdu. Leeds’te, pediatrik ve sosyal çalışmacılar birlikte çalışarak, çocukların cinsel istismarını araştıran ve tanımlayan bir sistem geliştirdi. Birlikte çalışma yaklaşımı, çocukların cinsel istismarı vakalarının çokluğunu ortaya

koyma ve mevcut çocuk koruma sisteminin derinleştirilmesi ve geliştirilmesi temeline dayanıyordu.

Çocukların cinsel istismarına ilişkin bu düşünce tarzı hızla yayıldı. Çocuklara Zalimce Davranılmasını Önleme Ulusal Derneği (NSPCC)'nin 1984-1988 verileri, cinsel istismar vaka kayıtların altı kat artarak 1000'den 6000'e yükseldiğini göstermiştir (Creighton, 1992).

Ancak bu saptama, uygulamacılar, sosyal hizmetlerin yöneticileri ve hükümet yetkililerinin dikkatini çekmeye yetmedi. Çocukların cinsel istismarı konusunda ülke genelinde farkındalık yaratmaya gereksinim vardı. Merkezi hükümet, 1987 Cleveland olayına kadar çocukların cinsel istismarını önleme konusunda aktif bir tutum almamıştır. 1988 yılına kadar, resmi kayıtlarda çocukların cinsel istismarı resmi kayıt olarak yer almıyordu.

Cleveland Vakası: 1987 yazında, Cleveland Middlesboroug'da bir hastane, cinsel olarak istismar edildiği şüphesi nedeniyle getirilen çocukların akınına uğradı. Altı aylık süre boyunca bu nedenle 121 çocuk geçici koruma altına alındı. Çocukların aileleri, şiddetli protestoları sonrasında olayın unsurlarını saptayan kamu soruşturması tekrar ele alındı. Cleveland olayları ve sonra düzenlenen soruşturma raporu bulguları (Butler-Sross, 1988) merkezi hükümetin müdahalesini ve çocuk istismarı konusunda strateji oluşturmasını sağladı.

Cleveland soruşturma raporu, tüm çocukların cinsel istismara uğrayıp uğramadığını belirlememesine rağmen, çocuğun cinsel istismarında değişik aşamalarda çalışan uzmanlar arasında işbirliği ve iletişimin eksikliğini ortaya koydu. Bu alandaki sağlık ve sosyal hizmet çalışanları, polis ve polis müfettişleri, farkındalıklarını yükseltmek için sürecin sonunda bilgilendirildi. Raporun tarafsızlık derecesi ve kısmen uzlaşmacı ve olayın bir parçasını ele almasının başarısızlık nedeni olduğu, hem ilerlemeciler hem de gelenekselciler tarafından iddia edildi. Bununla beraber, raporda uygulamaya konulan yeni müdahale yöntem ve fikirler de kesin olarak suçlandı. Cleveland raporu, daha önce tüm cinsel istismar şüphesi durumlarında uygulanan anal refleks azalması testinin, diğer deliller olmaksızın güvenilir olmadığını ortaya koydu. Sosyal çalışmacıların, çocuklarla defalarca görüşme yapmalarının ve istismar şüphesi durumunda çocuğun acilen ortamdan uzaklaştırılmasının, istismar kadar çocuğa zarar verdiği görülmüştür.

Cleveland'da, çocukların cinsel istismarının daha dikkatli, koordineli ve denetimli bir yaklaşım gerektiren bir problem olduğu mesajı ortaya çıkmıştır. Cinsel istismar vakalarında, fiziksel istismar ve ihmalden farklı olarak, müdahale iyi yönetilmezse, stratejik olarak planlanmazsa, fayda

yerine, çocuğa daha fazla zarar verebilir. Butler-Sross tarafından hazırlanan rapor, çocukların cinsel istismarının sosyal politika gündemine girmesini sağladı. Cleveland, dört anahtar öneri yapmıştır. Bunlar;

– Gelecekte, çocukların cinsel istismarı vakalarının soruşturması, polis ve sosyal çalışmacılarla birlikte yürütülmelidir.

– Çocukla görüşme, konuya odaklanmış ve kısa olmalıdır.

– Gerekli olmadıkça, cinsel istismar sonucunda, çocuğun evden uzaklaştırılmasına alternatifler bulunmalıdır.

– Çocuk ve ailesi, müdahale planı konusunda bilgilendirilmelidir.

Orkneys Vakası: Cleveland'ı izleyen diğer vaka, Orkney Adası'nda satanist ritüeller nedeniyle cinsel olarak istismar edildiği iddia edilen sekiz çocuğun ailelerinden uzaklaştırılmasıdır. Bu vakanın soruşturması 1991'de sonuçlandı (Clyde, 1992). Öneriler, Cleveland'la benzer olup, sosyal çalışmacıların çocuklarla görüşme teknikleri eleştirildi ve vakalarda uzmanlara, aileler arasında açıklık bulunmaması bir problem olarak ortaya konuldu.

Bu iki vakanın soruşturmalarından sonra, merkezi hükümet, soruşturma uygulamalarını düzeltmek için rehberler oluşturdu. Bunlar, *"Birlikte Çalışma Rehberi"* (DoH 1991), *"İyi Uygulama Memorandumu"* (Home office 1992)'dur. Temel Çocuk Koruma Yasası 1991'de değiştirildi. 1989 Çocuk Yasası kabul edildi. Çocuk Yasası, sadece çocukların korunmasını ele almıyordu, ancak kısmen Cleveland'dan etkilenmişti.

Günümüzde, çocukların cinsel İstismarı konusundaki İngiliz politikası özet olarak şöyledir:

– Çocukların cinsel istismarı, çocukların korunmasında önemli bir problem olarak tanındı.

– Çocukların cinsel istismarıyla uğraşma işi, genel olarak çocukların aile içinde korunmasında yerel uzmanlar arası komitelere devredildi.

– Çocukların cinsel istismarı konusunda, her bir kurumun yasal sorumluluğu belirlendi. Polis, sanığın suçlanmasından, sosyal hizmetler ise çocuğun korunmasından sorumludur.

– Sosyal çalışmacıların ve polisin, cinsel istismar vakalarının soruşturulmasında birlikte çalışması önerilmektedir. Bunun amacı, müdahalelerin koordinasyonunu sağlamaktır.

– Çocuk cinsel istismarı soruşturması süresince çocuk, polis ve sosyal çalışmacı tarafından sadece bir kez sorgulanmalıdır.

– Çocuk, uygun ve anlayabilecek yaşta ise, kendisi ve ailesi bilgilendirilmelidir. Mümkün olduğunca soruşturmanın objesi olarak değil, parçası olarak kabul edilmelidir.

– Sosyal çalışmacılar, soruşturma sonrası çalışmaları aileyle birlikte planlamalı ve çocuk koruma toplantısını gerçekleştirmelidir.

Çocuk cinsel istismarı konusunda İngiliz politikasındaki temel ilkeler:

- Çocukları cinsel istismarın zararlı etkilerinden korumak,
- Aileleri sürece katmak ve aile sorumluluğunun devam ettiğini kabul etmek,
- Soruşturmanın çocuk üzerindeki olumsuz etkilerini en aza indirmek,
- Çocukların cinsel istismarını suç olarak kabul etmek.

2. ÇOCUK CİNSEL İSTİSMARINI ÇÖZME ARAÇLARI

Yönlendirme ve Soruşturma

İstismar iddialarını çözüme konusundaki rehber 1991, “Birlikte Çalışma Rehberi” ile sağlandı. Her bir yerel komite, bu temellere dayanan kendi özel rehberiyle çocuk istismarı problemini çözecektir. Yerel otorite, sosyal hizmet bölümü sosyal çalışmacıları, çocukların cinsel istismarı soruşturmasında yasal güce sahiptir (1989 Çocuk Yasası, Bl. 47). Çocukların cinsel istismarında ilgi alanları; şüpheliler, zanlılar ve evde çocukla birlikte yaşayan mahkûm olmuş cinsel istismarcılar olarak üç tip olarak tanımlanabilir.

Cleveland’ dan beri önerilen çalışma biçimi, istismar şüphesi durumunda tüm uzmanların birbirini bilgilendirmesi ve birlikte çalışmasıdır. İstismar iddiası öğretmen, polis gibi diğer uzmanlar tarafından ortaya atılmışsa, bunların sosyal hizmetlere gitmeleri gerekmektedir. Sosyal hizmetlerdeki sosyal çalışmacıların, polisle (eğer henüz işin içinde değilse) bağlantı kurarak, aile hakkında araştırma yapmaları ve vakanın yasal soruşturma yapılacak ciddiyette olup olmadığına karar vermeleri gerekmektedir. Bu aşamada, istismarcının çocukla bağlantısının devam edip etmediği, aile içi veya dışı istismarın olup olmadığı, istismarın devam edip etmediği, şüphelenilen istismarcının yaşı vs.’nin saptanması gerekmektedir. Sosyal çalışmacının ilgi odağı, çocuğun korunması, polisin ilgi odağı ise failin suçlanıp suçlanmayacağı, savcılık için yeterli delil bulunup bulunmadığıdır. Ancak, karar, bağımsız bir birim olan Crown Savcılık Servisi tarafından verilir.

Çocukların yaşadıkları yerde bulunan hükümlü istismarcılara tepki hakları da istismar iddiası bulunanlarla aynıdır. Faillerin doğası, ev

içindeki diğer yetişkinlere karşı tutumu, çocuklara zarar verip vermediği denetlenir.

Cinsel istismar şüphesinin yeterince ciddi bulunduğu durumlarda çocuk, polis ve sosyal çalışmacıyla ortak görüşmeye alınır. Bu görüşme, yasal delil toplama kurallarına uygun olarak yapılır ve videoya kaydı zorunludur. Görüşmenin nasıl yapılacağı “İyi Uygulamalar Memorandumu”nda (Home Office, 1992) belirlenmiştir. İstismarcı olmayan ailelerin katılmasına izin verilmektedir. Bu görüşme polis tarafından yürütülmekte, delillerin güvenliği ilkesi gereği görüşmeyle birinci derecede ilgili olanlara aynacarla yansıtılmaktadır.

İddia tıbbi delilere dayanıyorsa, çocuk anal/vajinal istismar iddiasında bulunuyorsa, görüşmeye doktorların ve adli tabiplerin de katılması zorunludur. Çocuk, uygun ve anlayabilecek yaşta ise sorgulama için izni alınmaktadır.

Çocuğun korunması ve soruşturmanın güvenliği gerekiyorsa, sosyal hizmet bölümü çalışanları, çocuğun ailesinden uzaklaştırılarak güvenli bir yere yerleştirilmesi için hâkime başvurma yetkisine sahiptir. Polis, acil durumlarda hâkim kararı olmaksızın çocuğu ailesinden uzaklaştırma yetkisine sahiptir. Bununla birlikte, şimdiki eğilim, istismarcının evden uzaklaştırılmasıdır. Bu, ancak ceza davası açılmışsa kefaletle salıvermenin koşulu olarak uygulanabilmektedir. Diğer yandan, istismarcının taşınmayı kabul etmesi ve yerel yetkililerin failin geçim giderlerini karşılaması gerekmektedir.

Karar Verilmesi

Ortak görüşmeden sonra, genellikle sosyal çalışmacı başkanlığında yürütülen vakayla ilgilenen tüm uzmanların katıldığı çocuk koruma toplantısı yapılır. Sonraki adımlarda neler yapılacağına karar verilir. Birlikte Çalışma Rehberi’ne göre, bu tür toplantılar gerekli yönlendirmeler yapıldıktan sonra 8-15 günde bir yapılır. Cleveland’ dan bu yana, çocuk ve aileler bu prosedürün içinde yer almaktadır. Bu politikanın amacı, ailenin problemi ve resmi çalışmaları anlamasını ve gelecek için anlaşmalar yapmaktır. Planda, aşağıdaki konularda uzlaşılmalıdır:

– Çocuğun aile yanında kalması en iyi seçenek olarak görülüyor ancak, güvenliğinin devamı için, gerekiyorsa adının çocuk koruma kayıtlarında yer alması,

– Mahkeme tarafından tedbir kararı verilirken çocuğun tedbiren yerleştirilmesi veya ayrı yerde tutulması,

– Vaka içindeki çalışmalarda diğer uzmanlarla koordinasyonu sağlamak için anahtar çalışmacının (normal olarak sosyal çalışmacının) belirlenmesi. Uzmanların, ailenin ve yaşı uygunsa çocuğun katıldığı toplantıda plan tartışılmalı ve gelecek eylem planına karar verilmesi,

– Müdahale planı, durumu tümüyle açıklamalıdır. 1989 Çocuk Yasası Bl. 17 gereğince, ailenin desteklenmesine odaklanmalıdır. Aile yardımı, ailenin eğitimi vs. cinsel istismara özgü hizmetler sunulmalıdır. Sosyal çalışmacı, çocukla kendi kendini koruma stratejileri üzerinde çalışabilir. İstismar mağduru için grup desteği sağlanabilir ve istismarcı olmayan aileler ve problemi tanımlamak ve tedavi etmek için aile terapisine, danışmanlara, çocuk psikologlarına yönlendirilebilir.

Ceza adaleti sistemi içine giren istismarcılara yönelik hiçbir çalışma yoktur. Bunun tek istisnası genç istismarcılar olup, bunlarla çalışmanın odağını, bir daha suç işlemeyeceği izlenimini bırakması ve sorumluluğunu kabul etmesi oluşturmaktadır. Bu tür çalışmalar hapishanelerde, gözetim delegeliği ofisinde ve özel kişilerce finanse edilen merkezlerde yapılmaktadır.

Çocuk cinsel istismar vakalarının ortalama yarısı, çocuk koruma toplantısı kayıtlarında sonuçlanmaktadır. Bu vakalar, 6 ayda bir yeniden ele alınmaktadır. Yeni bir toplantı yapılmadan, çocuğun adı kayıtlardan çıkarılmaz. Çocuğun adı, nadiren 2 yıldan fazla süre kayıtlarda kalır. Bu da yeni bir istismar ya da yer değişikliği olduğunda söz konusudur. En zor vakalar, aile içinde hiçbir korumanın olmadığı, istismarın inkâr edildiği durumlardır. Bu durumda, çocuk, yıllarca koruma altında kalabilir. Kayıtlarda sonuçlanmayan vakalar, sosyal hizmetler tarafından izlenir.

3. İYİ VE KÖTÜ UYGULAMA

Bildirim

ABD’de, cinsel istismar vakalarını sosyal hizmetlere bildirmek zorunlu olmamasına karşın, yönlendirme oranı yüksek değildir. Orta sınıf ailelerde cinsel istismarın devlet kurumlarına bildirilmesi oranı halen azdır. Veriler, cinsel istismarın sınıflara bağlı olmayan bir olgu olduğunu ortaya koymasına karşın, cinsel istismar nedeniyle çocuk koruma programındaki çocukların neredeyse tamamı yoksul ailelerden gelmektedir. İngiltere’de, bildirimlerin büyük kısmı, çocukların istismara uğradıklarını bildirdikleri “*çocuk hattı*” olarak bilinen sosyal hizmet telefon hattından gelmektedir.

Ailelerin Deneyimleri

Orkneys ve Cleveland deneyimlerini izleyen çocukların cinsel istismarı araştırmalarında, aileyle birlikte çalışma konusunda büyük gelişmeler olmuştur. Nadiren, başlangıçtaki adımlarda çocuk koruma uzmanlarınca aile bilgilendirilmektedir. Tüm vakalarda aileyi, çocukların onlardan korunması gereken insanlar olarak görmek yerine, özellikle fiziksel istismar ve ihmal vakalarında birlikte çalışılması gereken kişiler olarak kabul eden yaklaşım gelişmektedir. Özellikle istismarcı olmayan ailelerin işin içine katılması ve yakın çalışma gereksinimi kabul edilmiştir. Bu aileler, erken müdahalelerde oldukça olumlu deneyimler gerçekleştirmiştir; ancak, bu ailelerin süpervizyon alması gerekmektedir. Çok sayıda istismarcı olmayan aile, kendilerini çocuk kadar cinsel istismar mağduru olarak gördüklerinden, problemi kendi kendilerine çözememiştir ve teröpatik müdahaleden yararlanmıştır.

İstismarcı olduğu iddia edilen aileler ise, suç faili olarak görölmektedir. Bunlar için savcılık işlemlerinden önce, hiçbir yardım olanağı yoktur. Aslında bu yasa, vakaların aydınlanmasına engel oluşturabilir. Hükümlülük sonrası tedavi de oldukça sınırlıdır.

Çocukların Deneyimleri

Cleveland ve Orkneys deneyimlerinden sonra, çocukların daha az sayıda ifadesi alınmaktadır. Önceden, olayı açığa çıkarmak için çocuklar değişik uzmanlarca defalarca sorgulanmak ve muayene edilmek zorundaydı. Soruşturma yaklaşımındaki ilerlemeler sonucunda, görüşmeler daha iyi koordine edilmektedir. Ancak, hâlâ ceza adalet sisteminin çocukların ihtiyaçlarına uygun olması için birçok değişikliğin yapılması gereklidir (Wattam, 1992). şu anki görüşme yöntemi üzerine araştırmalar, delil videolarının ancak %6'sının yasal suçlamada kullanılabileceğini göstermektedir.

Çocuğun cinsel istismarıyla ilgili diğer sorun, zanlı istismarcının ceza davasında, çocuğun delil oluşturmasıdır. Bu bakış açısında da bazı gelişmeler oldu (Cobley, 1995). 1992'den önce, çocuğun ifadesi destekleyici deliller olmadan mahkemece kabul edilebilir delil sayılmıyordu. Bu yasa değişti ve çocuktan elde edilen deliller, jüri riskler konusunda uyarılarak kullanılmaya başlandı. Çocuktan alınan deliller video kaydı biçiminde mahkemede kullanılmaktadır. Yasa değişikliğine karşın, çocuk çapraz sorgunun süjesi olabilmekte, ancak video bağlantısı istismarcıyla doğrudan bağlantısı olmadan sorgulanmaktadır. Bu değişiklikler, suçlanan istismarcıların ceza alması oranını yükseltmeye yetmemiştir (halen savcılığa yönlendirilen vakaların %5-10'u civarında).

Disiplinlerarası Yaklaşım

Cleveland'dan beri, disiplinlerarası yaklaşımın önemi anlaşılmış, özellikle polis ve sosyal çalışmacıların birlikte katıldığı merkezi hükümet tarafından finanse edilen eğitimler düzenlenmiştir. Çocuk koruma görevi kapsamında, polis, aile destek hizmetleri birimi uzmanı olarak yetiştirildi. Sosyal hizmetlerdeki sosyal çalışmacılar, halen uzmanlığa göre organize olmamıştır. Soruşturmanın başlangıç evrelerinde, sosyal çalışmacılar, polis gibi davranma eğilimindedir. Sağlık çalışanları, diğer istismar türlerine göre çocukların cinsel istismarında sınırlı role sahiptir. Tüm zorluklara karşın, uzmanların birlikte çalışmasını sağlamak, bağımsız kurumlarda çalışan uzmanların koordinasyonunu sağlamak, bu problemin en akılcı biçimde üstesinden gelinmesini sağlayacaktır.

Sonuçlar

Her yıl, yaklaşık 5000 çocuk istismarı vakası kaydedilmektedir. Bu rakam, yönlendirilen ve genellikle ciddi vakaların dörtte birini göstermektedir. Bu çocukların küçük bir kısmı kurum bakımına alınmakta olup, büyük çoğunluğu aileleriyle birlikte kalmaktadır. İstismarın tekrarlanma oranı ve çocukların sosyal ve psikolojik ilerlemeleri konusunda güvenilir araştırmalar bulunmamaktadır. Çocukların cinsel istismarı vakalarında;

– Olayın üzerinden 10 yıldan fazla zaman geçmemişse, çocuğun cinsel istismar iddiası dinlenmektedir.

– Sosyal çalışmacı ve polisin ortak eğitiminden sonra, çocuk cinsel istismarı soruşturmaları daha iyi koordine edilmektedir.

– Terapi hizmetleri daha ulaşılabilir hale gelmiştir, ancak halen yeterli sayıda ve kalitede değildir.

– Savcılığa ulaşan istismar dosya sayısı, polis soruşturmada aktif rol almasına karşın halen son derece düşüktür.

– Yönlendirilen çocuk cinsel istismar vakalarının çoğunda, çocuk, kuruma uzmanlarınca aile yanında destek verilerek, evden alınarak, istismarcı evden uzaklaştırılarak, aileye destek hizmetleri verilerek veya yeniden yönlendirme yaparak çocuğun korunması sağlanabilmektedir.

4. MEVCUT POLİTİKADAKİ EKSİKLİKLER

Önleme

Çocukların cinsel istismarında, birincil önleme konusunda yeterli çalışma yapılmamıştır. İlkokullarda, kendini koruma konusunda farkındalık oluşturulmaktadır, ancak bu genellikle yabancı istismarına ilişkindir. Aile içi istismar konusu halen çok hassas ve problemlili bir alandır ve ebeveynlerin veya akrabaların çocukları cinsel olarak istismar edebileceği düşüncesine direnç gösterilmektedir.

Bakım

Cinsel olarak istismar edilmiş, ailesi birlikte kalan çocuklara yönelik bakım hizmetleri sınırlıdır. İstismarın uzun dönem etkilerini azaltmak için, bireysel ve grup terapilerini yapacak birimlerin gerekliliği kabul edilmesine rağmen, sağlanamamaktadır. Sosyal hizmetler, yeni vakaların bombardımanı altındadır. Bazı gönüllü kuruluşlar, bu tür hizmeti vermektedir; ancak buradaki problem, yeterli izlemenin yapılamamasıdır. Yasal olarak zorlanması mümkün hizmetler olmasına karşın, yerel yönetimler bu tür hizmetleri sağlamamaktadır.

Uzman Bilgisi

Cinsel istismarla uğraşma konusunda ön hatta çalışan uzmanların bilgi eksikliği vardır. Sosyal çalışmacılar, genel çocuk koruma bilgisine sahip olmasına karşın, çocukların cinsel istismarı konusunda özel bilgi gereksinimleri vardır. Uzmanlaşmaya karşı temel tartışma, sosyal hizmet bilgisinin yeterli olduğu ve cinsel istismar konusunda uzmanlaşmanın, uzmanların ruh sağlığına zarar verebileceğidir. Karşıt görüş ise, vakaların özel bilgi ve uzmanlık gerektirdiğini savunmaktadır. Şu an, sosyal çalışmacılar genel sosyal çalışma eğitimine ek olarak, ciddi çocuk istismarı vakaları konusunda eğitim almaktadır. Diğer kurumlar da aynı zorlukla karşı karşıyadır. Polis, geleneksel polislikten çok farklı bir yaklaşım gerektirdiği için, kısmen daha fazla uzmanlaşmıştır.

Yeni Eğilimler

Aile içi cinsel istismar, daha fazla ilgilenilen bir alan olmaya başlamıştır. Sağlık ve çocuk refahı çalışanları, risk altındaki çocukları belirleme ve potansiyel tehlikeli ebeveynlerden çocukları koruma konusunda teşvik edilmektedir. 1990'ların ortalarında, yönlendirilen çocukların, ailelerin ge-

reksinimlerini de dikkate alan değişiklikler yapıldı (DoH 995). Artan sayıda çocuk koruma programına gelmekte kaynaklar daha çok yoksul ailelerle birlikte çocukları için kullanılmaktadır.

Öneriler

Çocukların cinsel istismarında ikincil önleme karmaşıktır. Yukarıda açıklandığı gibi, her yaklaşım yeni bir seri probleme neden olmaktadır. Çocukların cinsel istismarının üstesinden gelmek için iyi bir sistem yaratmak gerçekten çok zordur. İngiliz sisteminin zayıf ve güçlü yanları şunlardır:

– Uzmanların birlikte çalışması çok önemlidir; ancak bunun disiplinlerarası bir takım olarak çalışması sağlanmalıdır.

– Profesyonellerin bu alanda uzmanlaşması sağlanmalıdır. Bu, sadece cinsel istismar değil, genel cinsel davranışlar konusunda da bilgi sahibi olmasını gerektirmektedir.

– Cinsel istismarın birincil önlemesi konusunda daha çok şey yapılmasına gerek vardır. İngiltere’de cinsel eğitim halen ihtilafli bir konu olmasına karşın, kişiler arası doğru cinsel davranışın gelişebilmesi için özellikle genç erkeklere bu eğitim olanağı sağlanmalıdır.